

Sygn. akt V KZ 60/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 18 września 2013 r.

w sprawie **M. W.**

skazanego z art. 278 § 1 k.k. i inne

zażalenia obrońcy oskarżonego

na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Karno-Odwoławczego Sądu Okręgowego w P.

z dnia 8 lipca 2013 r.,

w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku adw. A. C. z dnia 5 lipca 2013 r. o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 3 lipca 2013 r.

postanowił:

uchylić zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 26 marca 2013 r., m. in. M. W. został skazany za szereg czynów z art. 278 § 1 k.k. Na skutek apelacji wniesionej od tego wyroku przez obrońcę ww. skazanego, Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 3 lipca 2013 r., utrzymał w mocy orzeczenie Sądu Rejonowego uznając apelację za oczywiście bezzasadną. Obrońca z urzędu skazanego adw. A. C. (zarządzenie o wyznaczeniu obrońcy, k. 435v, t. III) w dniu 5 lipca 2013 r. (k. 596, t. III) złożył do Sądu Okręgowego wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wydanego orzeczenia.

Przewodniczący IV Wydziału Karno-Odwoławczego zarządzeniem z dnia 8 lipca 2013 r. (k. 597, t. III), na podstawie art. 524 § 1 k.p.k. w zw. z art. 422 § 3

k.p.k. i art. 84 § 2 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku obrońcy albowiem przedmiotowy wniosek został złożony przez osobę nieuprawnioną.

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożył adw. A. C. zaskarżając je w całości na korzyść skazanego. Obrońca zarzucił temu rozstrzygnięciu obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, polegającą na naruszeniu art. 84 § 2 k.p.k., skutkiem czego Sąd I instancji przyjął, że ustanowiony z urzędu obrońca traci legitymację do wystąpienia o sporządzenie i doręczenie wyroku Sądu II instancji, podczas gdy w ocenie obrońcy przepis ów nie daje podstaw do takiej interpretacji. W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie adw. A. C. i podniesione w nim argumenty zasługiwały na uwzględnienie.

Wprawdzie rację ma Przewodniczący IV Wydziału Karno-Odwoławczego gdy w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia wskazuje, że z treści art. 84 § 2 k.p.k. wynika obowiązek działania, podejmowania czynności przez wyznaczonego obrońcę aż do momentu prawomocnego zakończenia postępowania. Bezspornie także postępowanie przeciwko M. W. prawomocnie zakończyło się w dniu i z chwilą ogłoszenia wyroku przez Sąd II instancji, czyli 3 lipca 2013 r. Od tego momentu nie można byłoby skutecznie stawiać zarzutu bezczynności procesowej wyznaczonemu z urzędu obrońcy. Prawomocne zakończenie postępowania jest końcem, ziszczeniem się ciążącego dotychczas na obrońcy obowiązku podejmowania wszelkich czynności procesowych na rzecz oskarżonego, dla którego został wyznaczony lub ustanowiony.

Nie dostrzega natomiast Przewodniczący IV Wydziału Karno-Odwoławczego treści art. 84 § 1 k.p.k., który jednoznacznie określa zakres uprawnień obrońcy z urzędu, upoważniając go do działania w całym postępowaniu, nie wyłączając czynności po uprawomocnieniu się orzeczenia. Z tego wynika, że dotychczasowy obowiązek z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania przerodził się w uprawnienie wyznaczonego obrońcy do działania w imieniu skazanego.

Nie powinno budzić zatem żadnych wątpliwości uprawnienie takiego obrońcy do dalszego działania na korzyść skazanego i podejmowania na jego rzecz

czynności w toku postępowań w tym nadzwyczajnych. W orzecznictwie wyraża się natomiast pogląd zgodnie, z którym obrońcy działającemu na mocy tylko uprawnienia nie przysługuje wynagrodzenie.

Skoro zatem adw. A. C. podjął dalsze czynności w ramach przysługującego mu uprawnienia na rzecz skazanego A. W. i wystąpił do Sądu z wnioskiem o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w P., był do tej czynności w pełni upoważniony. Zarządzenie zaś Przewodniczącego, który odmawiając tej czynności powołał się na złożenie wniosku przez osobę nieuprawnioną ze wszech miar błędne.

Kierując się powyższym orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.